

Biró Zsombor Aurél

JÓ ÍGY MINDEN, AHOGY MOST

Bejössz mellém a zuhanyba, újból próbálkozunk. A rózsza hetek óta rossz, csalén szitalja az arcodra a vizet, elmossa a sminket a szemed körül, ledörzsölöd, felém fordulsz, megfogod a farkam, nem áll fel, pedig a melledet nézem. Nekem nyomod a feneked, lenyúlok, nem érzem, nedves vagy-e, a zuhanyfülke falát figyelem, ahogy a lecsorgó vízcseppek átlátszóvá törlik a bepárasodott üveget. Befogom a szád, ráharapsz a gyűrűsujjamra, elfojtom a szisszentést, apámra gondolok, biztos hall minket a szomszéd szobából. Be kellett volna hozni a hangszórót, úgy nem félnék, hogy mindjárt bekopog, és megjegyzi, csináljuk csöndben, ő egész nap melózott, vagy ha nem kopog be, majd holnap mondja, reggelinél, amíg kimész tejért a spájzba, hogy látod, fiam, nem számít, milyen kicsi a pöcsöd, ha tudod használni, hallottam tegnap, legalább a képességeimet megörökölted. Húzogatod a bőrt a farkamon, mégse érzek semmit, hagyni kéne, gondolom, de valahogy nem jön ki a számon, egy kapcsolatban ne a férfi akarja abbahagyni a dugást. Pedig jobb volna, ha megmosnád a hajam a tengerillatú samponnal, aztán elmennénk aludni vacsora nélkül. Reggel úgy akarok ébredni, hogy azt hiszem, még mindig Prágában vagyunk.

Egy hosszú hétvégére mentünk három hónappal ezelőtt, akkor még nem tudtam, hogy fél év múlva kiköltözöl, ott mondtad el, utolsó este. Néha haragszom, amiért ilyen kevés időt hagytál a döntésre, de ha korábban mondd, tönkreteszed a nyaralást, jobb volt így, hogy végig azt hittem, csak azért megyünk, mert a tanszék fizet neked pár nap konferenciázást. Nem értettem, miért ragaszkodsz hozzá, hogy elkísérjelek, persze utólag világos, nem nyaralás volt ez, kivittél megnézni, milyen odakint az élet.

- Nem biztos, hogy apám elenged - feleltem akkor, mire te, hogy miért kéne elengednie, felnőtt vagyok. - Úgy értem a munka... Nem hagyhatom itt a lakásokat.

Erre nem válaszoltál, csak forgattad a szemeid, hát másnap elmentem uszodába apámmal, hosszú évek tapasztalata, hogy könnyebb tőle

pénzt kunyerálni, ha azt csináljuk apa-fia program néven, amihez kedve van. Gyerekként jártam utoljára a Komjádiban, akkoriban heti kétszer vitt, nem volt hajlandó beíratni úszóiskolába, majd ő megtanít, mondogatta, jobban is, mintha valami vén fasztól vennék leckét. Sose értettem, miért mond ilyeneket, az úszóoktatók kedvesnek tündek, egyikük megmutatta, mit kell csinálni, ha görcsöl a talpam, persze nem számított, ha apám megkezdte a tréninget, úgyse mászhattam ki nyújtani. A klórszagtól a mai napig hányingerem van, apám lakásait se azzal takarítom, olcsóbb lenne, de felmosás közben is az járna a fejemben, hogy felmegy az orromba a víz, és csípi belülről az arcom, a taknyom meg folyik, hiába nyelem vissza, a számba csorog minden levegővételnél. Sose tanultam meg úszni, a Balatonba nem fulladnék bele, de a mellúszás a kedvencem, apám szerint ez mindent elmond rólam, olyan vagy, mint a derékfájós Széchenyi-fürdőzők, szokta mondani undorral az arcán.

- Várj! - állítottam meg a negyedik hossz után.

- Mit akarsz? - lihegett az arcomba.

- Mindegy - feleltem, mert nem találtam még ki, mit hazudjak, mire kell a pénz. Prágára nem hivatkozhattam, akkor még nem tudott rólad. Amúgy is vacsora alatt szoktam kunyerálni, biztattam magam úszás közben, rituálé ez nálunk, mint más családoknak a jóéjtpuszi, vagy a karácsonyi éneklés, hogy apám lenyalja a kanaláról a tiramisut, és kegyesen biccent, jól van, fiam, hazafelé megállunk egy ATM-nél.

- Nem jó, hogy neki dolgozol - mondtad egyszer, telefonon. - Meg hogy vele laksz, ennyi idősen az ember váljon le az apjáról. Főleg egy ilyenről.

- Milyenről?

- Most nekem hazudsz, vagy magadnak?

- Magamnak sose.

- Majd szólok - mondtad, és letetted, én meg döcögtem tovább a buszon, apám lakásai között jártam épp. A Clark Ádám tér, a Ráday utca és az Andrassy út tengelyén élem az életem, ma is ezért keltem ötkor, török vendégeket vártam az egyik lakásba, azt írták Airbnb-n, negyed hatra jönnek. Rászámoltam háromnegyed órát, de így is csomót dekkoltam az üres házban, beraktam a grátiszbort a hűtőbe, átsétáltam a közértbe vécépapírért, visszafelé megírtam apámnak, mennyibe került. E-mailben kezdtem, de a felénél eszembe jutott, hogy az sms a

lehangosabb a telefonján, reméltem, arra ébred vasárnap fél hétkor, hogy zewadeluxe háromrétegű vécépapír, ezerhatkilencvenkilenc. Megjöttek a törökök, épp mutattam nekik, melyik postaládába dobják a kulcsot, ha elmennek, amikor megkaptam a választ, hogy minek baszogatom őt ezekkel, írjam fel, azt kész. Vigyorogtam, mint egy hülye, a törökök tuti bolondnak néztek. Te se szereted, ha kárörvendő vagyok, a férfi ne legyen kicsinyes, szoktad mondani, de hát mit csináljak, nem fogom behazudni magamnak, hogy nem örülök, ha igen. Apám csicskása vagyok, legalább ennyi boldogságom legyen, hülyére keresi magát a turistákon, nekem meg nem ad belőle, örökké mínuszban tart, úgyis megöröklöd, mondja, addig dolgozz érte. Dolgozom nulla-huszonnyegyben, semmire sincs időm, csak a városmakett-készítésre szakítok néha pár órát, az kell, hogy embernek érezzem magam. Bár vállalható végtermékem nincs belőle. A Ráday-Clark-Andrássy-tengely miatt van ez is, mondod mindig, váltig állítod, tehetséges vagyok, ha rendesen csinálnám, már az én modelljeim illusztrálnák a magyarság történetét a pesti múzeumokban. Nem szeretem, hogy így hívod a munkahelyemet, a második világháború jut róla eszembe, a Berlin-Róma-tengely, amihez Tokió is csatlakozott.

Eltolod a kezem, pedig most kezdtél nedvesedni.

- Rakd be - mondod, és beállsz elém terpeszbe, de alig áll, hiába tuszkolom be valahogy, egyből kijön.

- Nem jó - mondom, és bólintasz, szembe fordulsz velem, felteszed a nyakamba a lábad, átkulcsolod a derekam, így könnyebb berakni, viszont moccanni se tudok, ilyen pózban a pornósok is nehezen tudnak rendesen dugni, nemhogy én. Zavar, hogy nézel, kényelmetlen érzés, inkább megcsókollak, vagyis csókolnálak, csak túl messze a fejed, csücsöríték, de sehogyse érlek el, a nyakam is begörcsöl, szünetet kell tartani, amíg kimasszírozom.

- Nem jó? - kérdezed, miután újrakezdjük.

- De - felelem, pedig jó ideje a pókhálót figyelem a sarokban, azon agyalok, hogy el fogom felejteni leszedni.

- Fogd meg a mellem.

- Úgy elesnék.

- Gyorsabban.

- Oké.

- Még.

- Csak halkán, apám...
- Leszarom.

Próbálok nagyobbakat lökni, közben figyelek, nehogy elcsússzunk az összesamponozott csempén, az kéne még, hogy beverjem a tarkóm, és apám félig álló fasszal szállítson kórházba. Hallgathatnám hetekig, hogy miért nem elég ágyban dugni, lehet, az óvszer is feltűnne neki, hogy nincs rajtam, aztán jönne megint a zsidó unokákkal, mint ma reggel, amikor hazaértem a törököktől, és végre elmondtam neki: van barátnóm.

- Jó a segge? - kérdezte, és csak utána a neved.

- Sára - válaszoltam, ő meg hümmögött, és kente tovább a piritóást. Biztosra vettem, mindjárt a vezetékneved is megkérdezi, de nem szólt semmit, csak a reggeli végén dobott felém két csomag óvszert, hogy húzd rá, fiam, nem akarok zsidó unokát. Még hozzátett valamit, de nem hallottam, siettem le a pincébe, nehogy visszaszóljak. Odalent felakasztottam a bokszzsákombot, nem tudom, meddig püföltem, de sötétre izzadtam az ingem, mint mindig, ha apám arcát képelem a műbőr helyére. Talán ez a bajom az úszással, hogy ott az átlátszó vizet kell csapkodni, nem lehet a helyére képzelnem semmit. Múltkor is kikészültem tizenöt perc alatt, a szaunában vártam be apámat, rajtunk kívül csak egy kopaszodó fazon volt bent, ötpercenként locsolta a kályhát, pedig rá volt írva: elektromos. Apám nem vette észre, különben szólt volna, én láttam, de nem szóltam, konfliktuskerülő voltam gyerekkoromban is, ebben egyetértünk, csak ő máshogy fogalmaz, amikor elmeséltem neki, hogy beköptem az osztálytársaimat, mert lebuziztak, azt mondta, gyáva vagy, fiam.

- Sok volt a rezi áprilisban - szólalt meg, miután a kopasz fazon is kiment.

- Két görög végigfűtött másfél hetet az Andrásyn.

- Máskülönbén jó hónapot zártunk. - Megveregette a vállam, tudtam, mindjárt azt fogja mondani, szép munka, fiam. Mindig ez a jutalom, ha elégedett, akkor is ezt mondta, amikor egyszer úgy jöttem haza suliból, hogy megint szekáltak, de bemostam nekik, apám, a Krisinek az orra is vérzett. Emlékszem, milyen meleg volt a tenyere, utána napokig éreztem, pontosan hol paskolta meg a lapockám. Nem törődtem vele, hogy felsebesedett az öklöm, vagy hogy a Krisiék igazából vicceltek, nem kellett volna orrba vágnom egyiküket se. Egyedül az

számított, hogy szép munka, fiam. Lassan nőttem ki, gondoltam, miközben kitöröltem egy izzadságcseppet a szememből, tíz év kellett hozzá, de már gyűlölöm, ha megdicsér. Ilyen tempóval, mire harminc leszek, magamat fogom utálni.

Uszoda után vacsorázni vitt a Rózsadombra, kókuszos gesztenyekrémlevest ettem, és kilencezerforintos steaket. A desszertnél már az járt a fejemben, hogy mindegy, nincs nekem olyan nagy problémám apámmal, túl sokat nyavalygok tulajdonképp.

- Kaphatok egy kis pénzt? – kérdeztem, ahogy kihozták a tiramisut.
- Mennyit?
- Negyvenet.
- Mire?
- Bokszzsákot vennék, harmincöt is elég.

Felvonta a szemöldökét, nem tudta eldönteni, hazudok-e. Szerencsére évekkal azelőtt járt utoljára a pincében, ha kell neki valami onnan, kiabál, és felviszem.

- Kaphatok? – kérdeztem újra.
- Mennyit?
- Negyvenet.
- Harmincötől volt szó.
- Akkor annyit.

- Egy légszíves kijárna, nem gondolod? – Rám kacsintott, mintha valami félig vicceset, félig igazat mondott volna, amit nem kell teljesen komolyan venni, de azért mégis, és én engedelmesen vigyorba rántottam az arcom, a kezemet meg zsebre vágtam, mert feltűnt, hogy időközben cafatokra tépkedtem egy mascarponefoltos szalvétát.

Megkaptam a harmincötöt, de az négy nap Prágára édeskevés, trükköznöm kellett végig, az U Fleků-ban eljátszottam, hogy otthon hagytam a tárcám, te fizetted a túlárzott söröket, a Rossmannba be se mentem veled, kint maradtam cigizni, hogy te vegyél óvszert. Nem tudtad, hogy nincs pénzem, vagy ha igen, úgy tettél, mintha nem tudnád. Jobb érzés ezt gondolni, így maradt meg. Az óvárosban indítottunk, minden sörözőben egy Staropramen, délre berúgtunk, a Hrabal-féle kocsmatúrát inkább meg se próbáltuk, nem bántam, sokat magyaráztál róla, meg Kunderáról, de semmit se jegyeztem meg belőle. A csokimúzeumot kihagytuk, de a gift shopban alig tudtalak elrángatni a csokifaszoktól, marha élethűek, mondtad, vártam, mikor jön a poén,

hogy nagyobbak, mint az enyém, de nem szóltál semmit. Jólesett. A várba kétszer is felmentünk, meséltem az egyik toronyban, hogy ezen az ablakon dobálták ki a protestáns csehek a katolikus Habsburgokat, defenesztráció, úgy nevezik. Folyton feléd pillantgattam, figyelsz-e még, láttam a szemedben, nagyjából annyira érdekel, mint engem Hrabal, mégis végighallgattál, még a hadtörténeti múzeumba is elkísértél megnézni a csatamaketteket, milyen más érzés veled, gondoltam este, elalvás előtt, mint egyedül a Ráday–Clark–Andrássy-tengelyen.

A Moldva-parton kérdeztél először anyámról, meglepett, milyen könnyen válaszoltam, pedig róla apámmal se beszélünk. Egyetlen emlékem van vele, az is benyomás inkább, egy vitorlášhajón állunk, egyik kezével a korlátba kapaszkodik, a másikkal engem tart, én meg a haját fogom, és tetszik az érintése, hogy olyan selymes. Néha álmomban is itt kötök ki, olyankor elengedi a korlátot, és belezuhanunk a vízbe. Apámmal nem álmodok, bár kiskoromban nagyon szerettem volna, sokáig azt képzeltem, ha mellette alszom el, velem jön az álmomba. Mindig azért drukkoltam, hogy este vizes sportokat adjon a tévé, ő csak azokat nézte, még a műugrást is, pedig abba a felénél belealudt. Olyankor a vállára hajtottam a fejem, és megfogtam a haját, mégse sikerült soha elbóbiskolnom, az övé zsiros volt, nem selymes. Csak akkor nyomott el az álom, ha úgy feküdt, hogy a hasára dőlhettem, nagyot ugrott a mellkasa minden levegővételnél, ha összeszorítottam a szemem, majdnem olyan volt, mintha egy vitorlášhajót dobálnának alattam a hullámok.

Hazafelé sétáltunk utolsó este, egy-két utcára lehattünk a hoteltól, akkor mondtad, hogy kiköltözöl, jöjjenek veled én is.

- Jól keresnék, nem kéne dolgoznom – tetted hozzá, mert nem feleltem. – Lehetnél otthon, a makettjeiddel. Tudom, hogy el akarsz költözni apádtól.

- Azért nem, hogy főzök rád.

Megtorpantál, pedig zöld volt a lámpa. Éreztem, nézel, de a cipőmet bámultam, a padka szélén próbálgattam, mennyire jött le az orra.

- Keress más cselédnek – motyogtam.

- Ne legyél gyerekes.

- Nem vagyok.

- Se macsó. Apádtól látod ezt is. Minek tagadod, hogy félsz tőle?

- Nem félek.
- Most.
- Mi?
- Hazudsz magadnak.

Az utolsó pár száz métert csendben tettük meg. Előreengedtelek az ajtónál, visszanyeltem az üvöltést, nem csinálsz belőlem háztartásbelit, gondoltam. Hogy lennék úgy férfi? Most hogy vagyok? Ahogy apám? Az ő definíciója szerint férfi egyenlő fasz plusz nárcizmus, ha ezt elfogadom igaznak, azt is be kell ismernem, hogy rosszul állok a világgal szemben. De az se jó, ha a turisták helyett neked vásárolok havonta kétszer vécépapírt. Benyitottál a szobába, ledobtad a táskád, az ágyra dőltél, nem tudtam kikötni a cipőm, annyira remegett a kezem, csak nehogy megüssösek, ezt ismételtettem magamban, miközben leültem melléd. Mondani kezdted valamit, de nem értettem, idegesített a hangod, megcsókoltalak, hogy elhallgass, a szádba haraptam, kitapogattam a friss sebet a nyelvemmel. Feltéptem az inged, a mellkasomnak pattant egy lerepülő gomb, belemarkoltam a hajadba, hátrarántottam, selymes volt az érintése, csak a tengerszag hiányzott. Megpróbáltál ellökni, nem hagytam, ki se bontottam az öved, úgy nyúltam a lábad közé, utána már nem próbáltál, pedig olyan erősen szorítottam a torkod, hogy véraláfutás maradt az ujjaim helyén. Eszedbe se jutott, hogy óvszer nélkül csináltuk, nekem se, mehettünk hetvenkétórás tablettáért hajnalban, nem tudott angolul a gyógyszerháros, ki kellett nézni netről, hogy pilulka ráno po, de megérte, azóta se dugtunk ilyet.

Most se fogunk, tíz perce csináljuk, de alig érzek valamit, csak a combom sajog, húzódik a szalag.

- Vedd ki - mondd hirtelen. - Koton?
- Lent van.

Kilépek a zuhanyból, törölközőt csavarok a derekamra, lemegyek a pincébe. A fiókomban nincs, a tárcámban se, az éjjeliszekrényen látok egyet, de azt apám adta reggel, nem fogom használni. A táskádban találok másikat, elindulok vissza, de a lépcsőnél megállok, lefekszem az ágyra. A városmakettre gondolok, amit ma kezdtem. Napok óta tervezem fejben, délután végre megvettem hozzá a festéket, fát, gipszezett gézlapokat, csak ágyazatkövet nem kaptam a barkácsüzletben. Más boltba nem volt időm elmenni, ki kellett takarítanom a Rádayban.

- Három napja nem alszom a szlovákjai miatt - mondta a szomszéd-asszony az ablakon keresztül, miközben szedtem össze a szétdobált sörösüvegeket, smackleveses zacskókat.

- Lengyelek, Teca néni.

- Nem szálloda ez, kérem szépen, öreg vagyok hozzá, hogy hajnal négyig hallgassam a részeg üvöltözést. Intézkedjen, fiatalember, vagy beperelem az édesapját, mások is laknak itt, tudja.

- Használjon fürdugót, Teca néni, adok kölcsön - feleltem, és rácsuktam az ablakot, mert észrevettem, hogy áll a víz a vécé körül. Lehúztam, de rosszabb lett tőle, biztos eltömítették a lengyelek. Felhívtam apámat, hogy mi legyen, van-e valami embere, aki megcsinálja az ilyesmit, de azt mondta, én vagyok az embere, fogjam meg a pumpát, a lengyel szar pont olyan, mint a magyar. Hirtelen reccsenést hallottam, és elvesztettem az egyensúlyomat, letört a hűtőfogantyú, annyira szorítottam. Kinyomtam a telefont, kéne ide is egy bokszsák, gondoltam. Letéptem egy darabot a falra ragasztott Budapest-térkép sarkából, és ráírtam a hátuljára, hogy thefridge is fine, aztán a fine-t aláhúztam kétszer, hogy az oroszok is megértsék, valahogy úgy, ahogy neked szoktam ismételtetni: semmi bajom a Ráday-Clark-Andrássy-tengellyel. Emlékszem, középiskolában azt tanultuk Hitler hatalomra jutásáról, hogy ha valamit sokszor elisméltünk, előbb-utóbb mindenki elhiszi.

Levettem a cipőm, nehogy elázzon a zoknim, bámultam a kagylóban kavargó vizet. Szétázott, barnás vécépapírdarabok úszkáltak benne, esélytelen, gondoltam, hogy ezt most megcsináljam. Visszaadtam a szomszédnak a vécépumpát, és felmentem a padlásra a terepasztalaimhoz.

Nem tudom, hivatalosan kié a tetőtér, de egy rakás téglán kívül semmi sincs odafenn, még az ablakokat is én ragasztottam be kartonnal. Mostanra egész otthonos lett, bár világítás nincs, és nem is takarítok, ha pár óránál többet töltök itt, rátelepszik a por a tüdőmre, másnap is köhögök. Mégis ez a kedvenc helyem a városban. A legelső modelletem még otthon készítettem, de később azt is áthoztam, kilóg a többi közül, egy apró, horvát kikötőváros, Zaoztrog, ott hajóztunk anyámmal. Kár, hogy épp ez a legromdább, újra kéne csinálni, de hát akkor még nem volt meg a rutin, a kézügyesség, ráadásul rossz anyagokból dolgoztam, a hegyek papírmáséból vannak, azért folyt szét

rajtuk a festés, a tengert meg egyszerűen lekentem késsel, meg se fordult a fejemben, hogy át fog ütni rajta a pozdorja.

Úgy beszéltük meg, hogy hétre jössz ma hozzánk, majdnem elkéstem, olyan sokáig maradtam a Rádayban. Rászíjaztam az alaplapot a munkaasztalra, felrajzoltam a grafitvázlatot Prágáról. Az óvárossal kezdtem, majd a Károly-híd és a vár, a déli kerületekhez nem volt kedvem, Zaostrogon járt az agyam, hogy nem jó így, a papírmásés hegyek nem vészesek, de a tengerrel kezdeni kell valamit. Felfesthetném Prágába az Adriát, gondoltam hirtelen, és egyre jobban tetszett az ötlet, egy fantáziaváros a tengerparton, ahol apám sose járt, te viszont bent laksz a centrumban. Indulnom kellett volna haza, de még felrajzoltam délre a partvonalat, és belevezettem a Moldvát deltatorkolattal, nem tudom, a valóságban hová fut a folyó, de a maketten jól mutat majd.

Az ágyamban fekszem, bámulom a plafont, Prágára gondolok, szinte érzem a sószagot az orromban. Vajon mit fog mondani rólad apám, ha holnap elmész? Figyeltem az arcát, amikor bemutatkoztatok, de uralkodott magán, fogalmam sincs, tetszetté-e neki. Mindegy. Felállok, kettesével szedem a lépcsőfokokat, kinyitom a fürdőajtót, a törölközőt a radiátorra dobom, tényleg nem számít már, mit gondol apám. Felhúrom az óvszert, visszalépek a zuhanyba, most gyorsabban csinálom, hátha előbb végzünk, nekem elég, ha te elmész, én majd eljátszom az orgazmust, aztán azt hazudom, kivertem ma kétszer, azért nem látszik a sperma a kotonban. Próbálok arrébb állni, rám is folyjon egy kis melegvíz, mocskosnak érzem magam, pedig tudom, jól döntöttem, nem maradhatok itthon, különben addig ütném a bokszzsákot, amíg felszakadna a műbőr, és kihullana a sok elrohadt textilcafát. Rácsapok a fenekedre, úgy emlékszem, ettől be szoktál indulni, nekem mindegy, ez most addig tart, amíg akarod, mert hiába hazudom magamnak, hogy jó így minden, ahogy most, amíg apám itt van egy szobával arrébb, nem fogok tudni elélvezni.